

ΑΠΟΨΕΙΣ

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά → despina.bahas@kosmos.com.au

Αξίζει να Τιμήσουμε τα Ηρωικά Νειάτα του Πολυτεχνείου

ΑΝΑΒΙΩΝΟΥΝ αυτές τις μέρες εικόνες, σκέψεις και προβληματισμοί για μια περίοδο που σημάδεψε την ιστορία της Πατρίδας μας και ανέτρεψε το δικτατορικό κατεστημένο. Το Πολυτεχνείο ήταν το αποκορύφωμα αυτών των Αγώνων ενάντια στην απριλιανή δικτατορία, που είχε καταλύσει την Ελευθερία και είχε καταπατήσει τα ιδεώδη και τις πνευματικές αξίες, για τις οποίες όπως τόνισε ο Γ. Σεφέρης, τόσο αίμα έχυσε ο Ελληνικός Λαός προκειμένου να τις κρατήσει ζωντανές. Σαρανταέξι χρόνια πέρασαν από την ημέρα εκείνη που η Φασιστική Χούντα της Δόλιας Πατρίδας μας, γκρέμισε με τα танκς τις Πύλες του Πολυτεχνείου. Δεκάδες οι νεκροί Φοιτητές, εκατοντάδες οι τραυματίες και οι συλλήψεις. Αυτός ήταν ο επίλογος της τραγικής και αζημέρωτης εκείνης νύχτας της 17ης Νοέμβρη του 1973. Δεν άντεχαν όλα αυτά ο Ελληνικός Λαός και η ευαίσθητη Ηρωική Νεολαία του. Δεν άντεχαν τους στρατιωτικούς νόμους, τις εξορίες, τους βασανισμούς, τους βιασμούς, και τη στέρψη της Ελευθερίας τους. Το σύνθημα «Ψωμί- Παιδεία- Ελευθερία», κυριάρχησε στις καρδιές των Αγωνιζομένων Φοιτητών και ψηφώντας κάθε κίνδυνο, ψηφώντας τον στρατιωτικό νόμο, ρίχτηκαν στον Αγώνα για Λευτεριά και Θυσιάστηκαν γι' αυτήν.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ να θυμηθούμε όμως τα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Στις αρχές του 1973, το χάσμα μεταξύ κράτους και φοιτητών μεγάλωνε. Η Χούντα των Συνταγματαρχών, στην προσπάθειά της να περιορίσει τους φοιτητές, έβαλε σε εφαρμογή το διάταγμα 1347 για τις επιστρατεύσεις. Η φοιτητική ανησυχία άρχισε να μεγαλώνει με αποτέλεσμα το Φεβρουάριο του 1973 να γίνει η πρώτη κατάληψη της Νομικής Σχολής, ενώ στις 14 Μαρτίου ακολούθησε και δεύτερη. Στις 14 Νοεμβρίου τον ίδιο χρόνο εκατοντάδες φοιτητές της χώρας είχαν συγκεντρωθεί από το πρωί στο κτήριο της Νομικής Σχολής για να κάνουν συνέλευση. Στη συνέχεια πραγματοποιήσαν πορεία στην οδό Σόλωνος και Πατισίων. Το απόγευμα και ενώ οι φοιτητές είχαν παραμείνει στο Πολυτεχνείο, ο εισαγγελέας Σαμής έδωσε εντολή στον αστυνομικό διευθυντή Δασκαλόπουλο να διατάξει τη διάλυση των φοιτητών. Οι φοιτητές βρέθηκαν σε δίλημμα. Δημιουργήθηκε Συντονιστική Επιτροπή των Φοιτητών η οποία αποφάσισε στις 8:38μμ την κατάληψη του Πολυτεχνείου. Από τις πρώτες πρωινές ώρες της Τετάρτης 15 Νοεμβρίου, φάνηκε η στήριξη των πολιτών προς τους φοιτητές, με

τρόφιμα, γραφική ύλη και φάρμακα. Το βράδυ στο Πολυτεχνείο μπήκε σε λειτουργία από τους φοιτητές για πρώτη φορά ο ραδιοφωνικός σταθμός των «Ελευθέρων Πολιορκημένων». Την Πέμπτη 16 Νοεμβρίου πολύς κόσμος μαζεύτηκε για να συμπαρασταθεί στο πλευρό των φοιτητών, ενώ οδοφράγματα άρχισαν να στήνονται στους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο. Οι αστυνομικοί και τα танκς (τεθωρακισμένα) έκαναν την εμφάνισή τους και άρχισαν να γίνονται οι πρώτες συγκρούσεις με την αστυνομία. Στις 7μμ ανακοινώθηκε ο πρώτος νεκρός. Ο κόσμος διαλύθηκε βίαια από την αστυνομία και ο καπνός των δακρυγόνων έκανε αποπνικτική την ατμόσφαιρα. Οι φοιτητές παρέμειναν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Στις 1:30μμ ο επικεφαλής του στρατού έδωσε διαταγή να εγκαταλείψουν οι φοιτητές το κτήριο. Οι φοιτητές αρνήθηκαν, παρέμειναν φωνάζοντας συνθήματα «Κάτω η Χούντα και οι Αμερικάνοι!». Ο επικεφαλής του στρατού έδωσε εντολή στον οδηγό του танκ να γκρεμίσει την Πύλη του Πολυτεχνείου. Ο ίδιος οδηγός του μοιραίου танκ έδωσε μετά από μερικά χρόνια συνέντευξη σε δημοσιογράφο και είπε μεταξύ άλλων: «Όταν φτάσαμε με το танκ στη διασταύρωση της λεωφόρου Αλεξάνδρας και της οδού Πατισίων, ο κόσμος μας φώναζε: «είμαστε αδέρφια, είμαστε αδέρφια», ενώ εγώ τους έβλεπα σαν παράσιτα. Φτάνοντας μπροστά στην Πύλη δεκάδες φοιτητές κρέμονταν από τα κάγκελα ενώ εκατοντάδες ήταν στον προαύλιο χώρο. Έδειχναν πανικόβλητοι. Στις 2:50μμ. πήραμε εντολή να ρίξουμε την Πύλη. Δέκα εκατοστά πριν από την πόρτα σταμάτησα. Στο φρενάρισμα οι φοιτητές έτρεξαν τρομαγμένοι προς τα πίσω. Αν έμπαινα με ταχύτητα θα σκότωνα δεκάδες άτομα που ήταν κρεμασμένοι στα κάγκελα. Οι αστυνομικοί εισέβαλαν να συλλάβουν τους φοιτητές. Κατέβηκα από το танκ και είδα στο προαύλιο του Πολυτεχνείου πολλούς τραυματίες και 3 - 4 που ήταν σωριασμένοι κάτω ακίνητοι. Δεν γνώριζα αν ήταν νεκροί. Προχώρησα μέσα στο Πολυτεχνείο είδα πολλούς τραυματίες και ίσως να υπήρχαν και νεκροί. Θυμάμαι, όπως περνούσαν οι φοιτητές έρχονταν στο танκ πακέτα τσιγάρα και ότι προμήθειες είχαν μαζί τους! Όσο τα σκέπτομαι αυτά δεν μπορώ να συγχωρέσω τον εαυτό μου γι' αυτά που έκανα! Τέτοιος ήμουν. Ένας φασίστας!». Η αλήθεια όμως είναι, πως ο οδηγός του танκ εκτελούσε τις εντολές των ανωτέρων του.

ΟΙ ΝΕΟΙ αυτοί που έδωσαν έναν καθοριστικό Αγώνα για όλους εμάς,

είναι αυτοί που έρχονται τώρα, στη σημερινή εποχή, να δώσουν το δικό τους Μήνυμα μέσα από τις ενέργειές τους και τις κινητοποιήσεις τους. Καμιά φορά οι Νέοι χαρακτηρίζονται για τη συμπεριφορά τους από εμάς και καθορίζονται οι πράξεις τους ως αδικαιολόγητες. Όμως δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να δούμε τα όνειρα των Νέων να καθρεφτίζονται σε σπασμένες βιτρίνες. Γιατί οι Αγώνες τους έχουν ουσία, έχουν υπόσταση, έχουν αιτιολογία. Έχουμε αρκετά παραδείγματα Νέων ανθρώπων, που με την Ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο και το Νεανικό τους σθένος να τους οδηγεί διεκδίκησαν, ψηφώντας τις συνέπειες, την Ελευθερία, τη Δικαιοσύνη, την Ισότητα. Όπως πολλοί Νέοι εκτελέστηκαν το 1944 από τους Γερμανούς που τόλμησαν να απαιτήσουν την Ελευθερία τους, αγαθό που εμείς σήμερα απολαμβάνουμε, θεωρώντας το δεδομένο. Κάποια χρόνια αργότερα, Εκατοντάδες Φοιτητές και Φοιτήτριες συνελήφθησαν, βιάστηκαν και σκοτώθηκαν γιατί είχαν το θάρρος να αντισταθούν στη δικτατορία στις 17 Νοέμβρη 1973, ξεκινώντας από το Πολυτεχνείο.

ΤΙΜΗ που οι Νέοι πάντα κυριεύονται από ένα πνεύμα Αντίστασης και Αγωνιστικότητας. Από τον πόλεμο του 1940 ως τις μέρες μας ήταν εκείνοι που δεν δειλίασαν να δώσουν ακόμα και τη ζωή τους για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά και τα όνειρά τους. Θυσιάστηκαν και έκαναν το σήμερα καλύτερο από το χτες και αν συνεχίσουν θα κάνουν και το αύριο καλύτερο από το ζοφερό σήμερα. Το ευτύχημα είναι πως υπάρχουν και στην Ομογένεια της Αυστραλίας πολλοί Νέοι γεμάτοι όνειρα και δύναμη να κατακτήσουν αυτό το σκοπό παρ'όλο που η Ελληνική μας κοινωνία της Αυστραλίας αδυνατεί να τους βγάλει από τα αδιέξοδα των προβλημάτων μας, να τους εμπνεύσει, να τους δώσει ερεθίσματα και σωστά πρότυπα. Χρειάζεται να χτίσουμε μια «νέα» Παροικία και μια «νέα» Ελλάδα. Και οι Νέοι έχουν τις δυνατότητες. Το απόδειξαν που κατατούν χρόνο με το χρόνο όλο και περισσότεροι Ανώτερα και Ανώτατα Αξιώματα της Αυστραλιανής Κοινωνίας. Το απόδειξαν στον πόλεμο το 1940 και στο Πολυτεχνείο το 1973. Η ιδέα, επομένως, της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου είναι ανάγκη να αποκατασταθεί στο βλέμμα των επόμενων Γενιών και να μεταβληθεί από μια «αποξηραμένη» γιορτή, σε διαχρονικό παράδειγμα αγώνων και θυσιών για «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία, Εθνική Ανεξαρτησία».

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ παραμένει

ζωντανό για τις διαχρονικές Αξίες που πρεσβεύει και είναι επίκαιρο σήμερα όσο ποτέ άλλοτε. Το Πολυτεχνείο ζει για την Πατρίδα μας που έχει προδοθεί η έννοια της Πατρίδας, της Λαϊκής και Εθνικής Κυριαρχίας και έχει τεθεί ένας Ελεύθερος Λαός κάτω από ένα Καθεστώς Ξένης Κατοχής. Ζει για τον πάλαι ποτέ περήφανο και ένδοξο Ελληνικό Λαό που η Γερμανοκρατούμενη Ευρωπαϊκή Ένωση σε συνεργασία με τους Δωσίλογους πολιτικούς μας τον έχουν αλυσοδέσει μέσα στο τούνελ της πιο Άγριας και Απάνθρωπης Λιτότητας και τον έχουν καταντήσει Ζητιάνο στα σκαλοπάτια των χλιδάτων σαλονιών των τοκογλόφων του ΔΝΤ και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας. Ζει για την Παιδεία που σταδιακά αλλά σταθερά μετατρέπεται σε προνόμιο των πλουσίων. Ζει για τους Άνεργους και τους Συνταξιούχους της Πατρίδας μας που κάνει την εμφάνισή του έντονα το φάσμα της Κατοχικής Πείνας. Ζει για τη φτώχεια τη μάλιστα της κοινωνίας της Πατρίδας μας. Ζει για τους ολίγους τυχερούς εργαζόμενους της Πατρίδας μας που μετά την κατάργηση των Εργασιακών τους Δικαιωμάτων που κατακτήθηκαν με αίμα και πολύχρονο αγώνα, βλέπουν το μέλλον τους και το μέλλον των οικογενειών τους ζοφερό. Ζει όχι μόνο για τους Νέους της Πατρίδας μας αλλά και για όλους τους Νέους που βγαίνουν τώρα στη Ζωή και μόλις κάνουν δυο βήματα απογοτεύονται. Το Πολυτεχνείο Ζει για όλους τους Λαούς που γεύτηκαν τη σκλαβιά και τις βόμβες της «Δημοκρατίας». Αξίζει, λοιπόν, κάθε Τιμή στα Ηρωικά Νειάτα του Πολυτεχνείου που μας κληρονόμησαν ένα Διαχρονικό αναντίρρητο γεγονός: Όταν οι Λαοί θέλουν μπορούν να βάλουν τη δική τους σφραγίδα στις εξελίξεις που μόνον έτσι θα διατηρήσουν ζωντανά τα Πανανθρώπινα Μηνύματα του Πολυτεχνείου για «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία, Δημοκρατία».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ με τους Φοιτητικούς Συλλόγους των Ελλήνων Φοιτητών μας και τις Οργανώσεις της Παροικίας μας, Τιμά την Επέτειο του «Ηρωικού Πολυτεχνείου» την Κυριακή 17η Νοεμβρίου και έχουμε Εθνικό χρέος Σύσσωμος ο Ελληνισμός της Παροικίας μας να παραστούμε στην Εκδήλωση και να καταθέσουμε λίγα λουλούδια στη Μνήμη των Ηρωικών Παιδιών του Πολυτεχνείου, που έδωσαν τη Ζωή τους για τη Δημοκρατία και τη Λευτεριά της Πατρίδας μας.